

Silvia H. Allredová

První rádkyně v generálním předsednictvu Pomocného sdružení

Pravá podstata učednictví

Když naši základní zásadou v péči o druhé bude láska, pak se naše služba stane evangeliem činu.

Pán již od počátku učil, že chceme-li se stát Jeho lidem, musíme být jednoho srdce a jedné mysli.¹ Spasitel také vysvětlil, že v zákoně jsou dvě velká přikázání: „Milovati budeš Pána Boha svého z celého srdce svého, a ze vsí duše své, a ze vsí mysli své“ a „milovati budeš bližního svého jako sebe samého.“² A nakonec, brzy po znovuzřízení Církve, Pán Svatým přikázal, že mají „navštěvovati chudé a potřebné a poskytovat jim úlevu“³.

Co je společným námětem všech těchto přikázání? To, že se musíme mít navzájem rádi a musíme si sloužit. Toto je vskutku pravou podstatou učednictví v pravé Církvi Ježíše Krista.

Slavíme 75. výročí založení církevního programu sociální péče, což nám připomíná, že účelem této péče je pomáhat členům, aby si pomohli sami a stali se soběstačnými, pečovat o chudé a potřebné a poskytovat službu. Církev organizuje své zdroje tak, aby pomáhala členům zajistit tělesné, duchovní, společenské a citové blaho pro ně samé, jejich rodinu i ostatní. Úřad biskupa s sebou nese zvláštní pověření pečovat o chudé a potřebné a sloužit s pomocí

těchto zdrojů členům sboru. V tomto úsilí biskupovi pomáhají kněžská kvora, Pomocné sdružení a zvláště domácí učitelé a navštěvující učitelky.

Pomocné sdružení vždy bylo a je nedílnou součástí sociální péče. Když Prorok Joseph Smith v roce 1842 zorganizoval Pomocné sdružení, řekl ženám: „Chudým a potřebným se nyní blýská na lepší časy.“⁴ Řekl sestrám, že účelem sdružení je „pomoc chudým, trpícím, vdovám a sirotkům a usku-tečňování všech dobrotivých záměrů. ... Sestry nalijí olej a víno na zraněné srdce strádajících, osuší slzy sirotkům a rozradostní srdce vdov.“⁵

Uvedl také, že sdružení „může podněcovat bratry k dobrým skutkům tím, že se bude starat o potřeby chudých – hledajíc příležitosti k dobročinnosti a sloužíc jejich potřebám; a že jim budou pomáhat tím, že budou napravovat mravy a posilovat ctnosti tohoto společenství.“⁶

Muži a ženy v Církvi dnes společně poskytují pomoc potřebným. Nositelé kněžství poskytují nezbytnou podporu těm, kteří potřebují duchovní vedení a pomoc. Inspirovaní domácí učitelé žehnají druhým a poskytují požeňování

evangelia každé rodinné jednotce. Také nabízejí sílu a talenty i jinými způsoby, například tím, že rodině pomohou při opravách domu, se stěhování nebo pomohou bratrovi najít si potřebné zaměstnání.

Presidentky Pomocného sdružení navštěvují domovy, aby pro biskupa posoudily dané potřeby. Inspirované navštěvující učitelky pečují o sestry a rodiny a bdí nad nimi. Ve chvílích okamžité potřeby jsou často prvními pomocnicemi. Sestry Pomocného sdružení zajišťují jídlo, soucitnou službu a trvalou podporu v dobách zkoušek.

Členové Církve po celém světě se v minulosti radovali z příležitostí ke službě druhým, a máme se z nich radovat i nyní. Naše společné úsilí přináší úlevu chudým, hladovým, trpícím či strádajícím, a tím přináší spásu duším.

Každý biskup má k dispozici Pánovu zásobárnu, která vzniká tím, že věrní členové dávají biskupovi k dispozici svůj čas, talenty, dovednosti, soucit a hmotné a finanční prostředky při péči o chudé a při budování království Božího na zemi.⁷ My všichni můžeme do Pánovy zásobárny přispívat placením postních obětí a poskytováním všech svých zdrojů biskupovi na pomoc potřebným.

I když se svět rychle mění, zásady blaha a sociální péče se časem nemění, neboť jsou to božsky inspirované a zjevené pravdy. Když členové Církve a jejich rodiny dělají vše pro to, aby se uživilí sami, a přesto si nejsou schopni zajistit základní potřeby, Církve je připravena pomoci. Krátkodobé potřeby jsou uspokojovány okamžitě, a stanoví se plán, jak pomoci příjemci stát se soběstačným. Soběstačnost je schopnost zajistit pro sebe a pro svou rodinu základní duchovní a časné potřeby.

Zvyšováním své míry soběstačnosti zvyšujeme i svou schopnost pomáhat a sloužit druhým tak, jako to dělal Spasitel. Když sloužíme potřebným, nemocným a trpícím, následujeme Spasitelův příklad. Když naši základní zásadou v péči o druhé bude láska, pak se naše služba stane evangeliem činu. Toto je evangelium ve své nejlepší podobě. Toto je čisté náboženství.

Když v rámci svých rozličných církevních úkolů vídám lásku a zájem, jež biskupové a vedoucí Pomocného sdružení věnují svým ovečkám, pociťuji pokoru. Když jsem na počátku osmdesátých let sloužila v Chile jako presidentka Pomocného sdružení kůlu, země procházela hlubokou krizí a míra nezaměstnanosti dosahovala 30 procent. Byla jsem svědkem toho, jak statečné presidentky Pomocného sdružení a věrné navštěvující učitelky v této chmurné situaci „konaly

dobro“⁸. Ztělesňovaly tento verš z Knihy Přísloví 31:20: „Ruku svou otvírá chudému, a ruce své vztahuje k nuznému.“

Sestry, jejichž rodiny měly samy velmi málo, neustále pomáhaly těm, kteří podle jejich názoru potřebovali pomoc ještě více. Tehdy jsem lépe porozuměla tomu, co viděl Spasitel, když v Lukášovi 21:3–4 prohlásil:

„V pravdě pravím vám, že vdova tato chudá více než všickni uvrhla.“

Nebo všickni tito z toho, což jim zbývalo, dali dary Bohu, tato pak z své chudoby všecku živnost svou, kterouž měla, uvrhla.“

O pár let později jsem se jako presidentka Pomocného sdružení kůlu v Argentině stala svědkem stejné situace, když zemi zasáhla hyperinflace, a následný ekonomický pád postihl mnoho věrných členů. Totéž jsem viděla i při nedávných návštěvách Kinshasy v Demokratické republice

Kongo, Antananariva na Madagaskaru a Bulawayu v Zimbabwe. Členové sborů, a zvláště sestry Pomocného sdružení všude po světě, dál rozvíjejí víru, posilují jednotlivce a rodiny a pomáhají potřebným.

Je úžasné uvědomit si, že pokorná sestra nebo bratr s církevním povoláním může vejít do domu, v němž je chudoba, zármutek, nemoc nebo strádání, a přinést tam pokoj, úlevu a radost. Tutéž možnost má každý člen na celém světě, bez ohledu na to, kde se sbor nebo odbočka nachází nebo jak je velká. Stává se to každý den a někde se to děje právě v tomto okamžiku.

Karla je mladou maminkou dvou dětí. Její manžel, Brent, pracuje až do večera a cesta do práce mu trvá hodinu. Brzy po narození jejich druhé holčičky vyprávěla o tomto zážitku: „Den poté, co jsem obdržela povolání sloužit jako rádkyně Pomocného

sdužení v našem sboru, jsem začala cítit, že je toho na mě moc. Jak bych mohla přijmout zodpovědnost pomáhat pečovat o ženy ve svém sboru, když se mi nedaří vykonávat ani roli manželky a matky velmi aktivního dvouletého dítěte a malého miminka? Právě v době, kdy mě napadaly tyto myšlenky, dvouletá dcerka onemocněla. Nevěděla jsem, jak mám zvládat zároveň péči o ni a o miminko. Právě v té chvíli se u nás nečekaně zastavila jedna z mých navštěvujících učitelek, sestra Wasdenová. Jako matka větších dětí přesně věděla, jak mi pomoci. Řekla mi, co mám udělat, zatímco sama zašla do lékárny pro léky. Později zařídila, aby někdo vyzvedl mého manžela na nádraží, aby se rychleji dostal domů a mohl mi pomoci. To, jak zareagovala na to, co podle mého přesvědčení bylo nabádání Ducha Svatého, spolu s její ochotou sloužit mi, bylo přesně to ujištění, které jsem

potřebovala od Pána – že mi pomůže mé nové povolání vykonávat.“

Nebeský Otec nás miluje a zná naše jedinečné okolnosti a schopnosti. I když Ho každý prostřednictvím modlitby prosíme o pomoc, většinou se o naše potřeby stará skrze jiného člověka.⁹

Pán řekl: „Po tomť poznají všickni, že jste moji učedníci, budete-li míti lásku jedni k druhým.“¹⁰

Čistou lásku Kristovu vyjadřujeme skrze nesobeckou službu. Vzájemná pomoc je posvěcující zkušeností, která povznáší příjemce a přináší pokoru dárce. Pomáhá nám to stát se pravými učedníky Krista.

Plán sociální péče vždy představuje uplatňování věčných zásad evangelia v praxi. Je skutečným poskytováním pomoci dle způsobu Páně. Obnovme všichni touhu být součástí Pánovy záso-
bárního tým, že budeme žehnat druhým.

Modlím se o to, aby Pán každému

z nás poželhal větším citem pro milosrdenství, pravou lásku a soucit. Prosim o to, abychom měli větší touhu a schopnost pomáhat těm, kterým nepřálo tolik štěstí, kteří strádají a trpí; aby jejich potřeby byly uspokojeny, jejich víra posílena a jejich srdce naplněno vděčností a láskou.

Kéž Pán žehná každému z nás, zatímco kráčíme v poslušnosti Jeho přikázání, Jeho evangelia a Jeho světla. Ve jménu Ježíše Krista, amen. ■

ODKAZY

1. Viz Mojžíš 7:18.
2. Viz Matouš 22:36–40.
3. Nauka a smlouvy 44:6.
4. Joseph Smith, in *History of the Church*, 4:607.
5. *Teachings of Presidents of the Church: Joseph Smith* (2007), 452.
6. *Teachings: Joseph Smith*, 452.
7. Viz *Poskytování pomoci dle způsobu Páně – příručka pro vedoucí* (1995), 11.
8. Viz Skutkové 10:38; Články víry 1:13.
9. Viz *Teachings of Presidents of the Church: Spencer W. Kimball* (2006), 82.
10. Jan 13:35.